

# WYROK

## W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym-Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Maciejewska-Papież

Protokolant: st. prot. sąd. Joanna Kurkowiak

przy udziale oskarżyciela publicznego - - -

po rozpoznaniu w dniu 2 listopada 2016r.

sprawy **H. M.**

ukaranego za wykroczenie z art. 92 § 1 kw i art.86 § kw w zw. z art.9 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez H. M.

od wyroku Sądu Rejonowego w Kościanie

z dnia 25 lipca 2016r., sygn. akt. (...)

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od H. M. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania przed sądem drugiej instancji oraz wymierza mu opłatę za drugą instancję w kwocie 300 złotych.

Dorota Maciejewska-Papież

## UZASADNIENIE

**H. M.** obwiniony został o to, że w dniu 12 sierpnia 2014 r. około godziny 21.25 w K., na ulicy (...), spowodował bezpośrednie zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że jadąc jako kierujący motocyklem marki Y. (...) o nr rej. (...) nie zastosował się do znaku drogowego poziomego P-4 „linia podwójna ciągła”, wyprzedzając samochód na skrzyżowaniu oraz oznakowanym przejściu dla pieszych, zmusił swoim zachowaniem kierujących pojazdami jadącymi z przeciwka do hamowania w celu uniknięcia zderzenia tj. o wykroczenie z art. 94 § 1 kw, art. 92 § 1 kw, art. 97 kw w zw. z art. 24 ust. 7 pkt 3 PRD, art. 97 kw w zw. z art. 26 ust. 3 pkt 1 PRD i art. 86 § 1 kw w zw. z art. 9 § 1 kw

Wyrokiem z dnia 23 października 2015r (sygn. akt (...)) Sąd Rejonowy w Kościanie :

1. uznał obwinionego H. M. za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej, przyjmując je za wykroczenie z art. 94 § 1 kw, art. 92 § 1 kw, art. 97 kw i art. 86 § 1 kw w zw. z art. 9 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw i w zw. z art. 24 § 1 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 800 złotych,
2. na podstawie art. 92 § 3 kw w zw. z art. 24 § 1 kw orzekł wobec obwinionego zakaz kierowania pojazdami mechanicznymi na okres 6 miesięcy, zaliczając na jego poczet okres zatrzymania prawa jazdy od 12 sierpnia 2014 r. do 01 września 2014 r., przy czym zobowiązał obwinionego do zwrotu prawa jazdy w terminie 7 dni od uprawomocnienia się niniejszego wyroku,

3. na podstawie art. 118 k.p.w. oraz art. 1, art. 3 ust 1 w zw. z art. 21 pkt 2) ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych ( Dz.U. 1983/49/223 z późn. zm.) obciążył obwinionego zryczałtowanymi kosztami postępowania w kwocie 100,00 zł i wymierzył mu opłatę w kwocie 80 zł.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy obwinionego Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z dnia 7 marca 2016r (sygn. akt (...)):

1. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) w pkt 1) z podstawy ukarania obwinionego H. M. wyeliminował art. 94 § 1 k.w. i art. 97 k.w.,

b) uchylił orzeczenie zawarte w pkt. 2) wyroku i w zakresie orzeczenia o środka karnym - zakazie prowadzenia pojazdów - sprawę obwinionego H. M. przekazał Sądowi Rejonowemu w Kościanie do ponownego rozpoznania,

2. w pozostałym zakresie utrzymał w mocy zaskarżony wyrok,

3. obciążył obwinionego kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 zł w całości a nadto wymierzył obwinionemu opłatę za II instancję w kwocie 80 zł.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy w Kościanie wyrokiem z dnia 25 lipca 2016r sygn. akt (...), na podstawie art. 86 § 3 kw orzekł wobec obwinionego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii A na okres 6 miesięcy, zaliczając jednocześnie na jego poczet okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 12.08.2014r do dnia 1.09.2014r (art. 29 § 4 kw) i zobowiązując obwinionego do zwrotu prawa jazdy w terminie 7 dni od uprawomocnienia się wyroku (art. 29 § 3 kw).

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obwiniony zarzucając niezasadność orzeczenia środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych i wnosząc o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez nieorzekanie takowego zakazu prowadzenia pojazdów.

### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Apelacja obwinionego okazała się bezzasadna.

Przede wszystkim należy wskazać, iż wspomnianym na wstępie wyrokiem Sądu Rejonowego w Kościanie z dnia 23 października 2015r (sygn. akt (...)) utrzymanym w mocy – poza rozstrzygnięciem dotyczącym środka karnego – wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 7 marca 2016r, prawomocnie przesądzono o zasadności przypisania obwinionemu wykroczenia z art. 92 § 1 kw i art. 86 § 1 kw w zw. z art. 9 § 1 kw, polegającego na tym, że w dniu 12.08.2014r w K., na ul. (...) spowodował bezpośrednie zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że jadąc jako kierujący motocyklem marki Y. (...) o nr rej. (...) nie zastosował się do znaku drogowego poziomego P-4 „linia podwójna ciągła”, wyprzedzając samochód na skrzyżowaniu oraz oznakowanym przejściu dla pieszych, zmusił swoim zachowaniem kierujących pojazdami jadącymi z przeciwka do hamowania w celu uniknięcia zderzenia.

W takim stanie rzeczy nie sposób zatem mówić, by doszło do przedawnienia karalności badanego wykroczenia, a tym samym, by zaistniała przesłanka pociągająca za sobą konieczność uchylecia zaskarżonego wyroku i umorzenia postępowania.

Kwestia będąca przedmiotem niniejszego postępowania odnosiła się natomiast wyłącznie do elementu składającego się na represję prawno-karną wobec popełnionego, a prawomocnie przypisanego wykroczenia – tj. co do środka karnego.

Przechodząc do kwestii środka karnego należy wskazać, że zgodnie z zasadami określonymi w przepisach art. 33 kw, przy uwzględnieniu wymienionych tam elementów mających znaczenie dla prawidłowego orzeczenia o środka karnym, Sąd I instancji należycie uzasadnił swoje rozstrzygnięcie w tym zakresie.

Odnosząc się do podniesionego przez skarżącego w tym zakresie zarzutu apelacyjnego trzeba stwierdzić, że nie może on zostać uwzględniony.

Badając okoliczności niniejszej sprawy należy uznać za błędną i nie znajdującą oparcia w poczynionych ustaleniach konstatację wynikającą z wyprowadzonej apelacji, iż orzeczenie środka karnego jest krzywdzące. Nie sposób uznać, iż Sąd I instancji nie dość wnikliwie rozważył okoliczności kształtujące zakres tej sankcji, Sąd ten określając jej wymiar uwzględnił bowiem wszelkie związane z tą materią dyrektywy, odnosząc się zarówno do okoliczności popełnienia wykroczenia, zasad prewencji indywidualnej, jak też prewencji generalnej.

Przedstawione przez Sąd I instancji argumenty uzasadniające tak rodzaj, jak i wymiar orzeczonego środka karnego zasługują za uwzględnienie i aprobatę. Słusznie Sąd I instancji objął zakazem prowadzenia pojazdy objęte kategorią A, takim bowiem pojazdem obwiniony kierował popełniając wykroczenie.

Trafnie Sąd I instancji podkreślił przede wszystkim zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym, jakie stwarzał obwiniony swoim zachowaniem. Jednoznacznie wskazuje to na umyślne naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym i to zasad o fundamentalnym znaczeniu.

Nie sposób też doszukać się jakichkolwiek okoliczności usprawiedliwiających postępowanie obwinionego

Niezaprzeczalnie, orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych było prawem Sądu I instancji (przepis art.86 § 3 kw nie nakłada bowiem na sąd obowiązku takiego rozstrzygnięcia). Tym niemniej jednak, w ustalonych okolicznościach zdarzenia, w szczególności wobec umyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu o tak priorytetowym charakterze, orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 6 miesięcy jest jak najbardziej uzasadnione. Nieuprawnionym jest odwoływanie się przez obwinionego do czasu, jaki minął od popełnienia przypisanego czynu – trzeba mieć na uwadze, iż same czynności związane z prowadzonym postępowaniem (któremu trudno zarzucić nieuzasadnioną opieszałość) wiążą się z upływem czasu od samego zdarzenia do chwili wyrokowania. Podkreślić trzeba, iż tak jak w przypadku orzekanej kary, tak i w odniesieniu do środka karnego decydujące znaczenie mają uwarunkowania konkretnego zdarzenia i konkretnego sprawcy. Realia przedmiotowej sprawy nie czynią owego środka karnego i jego wymiaru nieracjonalnym, nawet w kontekście czasu, jaki minął do chwili popełnienia wykroczenia.

Podsumowując należy uznać, iż Sąd Rejonowy rozważył wszystkie elementy związane z okolicznościami czynu, zachowaniem obwinionego, jego warunkami i właściwościami osobistymi, i nadał im odpowiednią wagę i znaczenie.

Ogół okoliczności implikujących wymiar środka karnego, zarówno tych korzystnych, jak i tych negatywnych, nie pozostał poza polem rozważań Sądu I instancji. Elementy te składają się w spójną, racjonalną całość pozwalającą na uznanie, iż środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii A na okres 6 miesięcy (a więc w minimalnym wymiarze) odpowiada poczuciu sprawiedliwości, nie rażąc swoją niewspółmiernością przez przyzmat nieuzasadnionej surowości.

W świetle powyższego żadnych zastrzeżeń nie można czynić Sądowi I instancji również w zakresie pozostałych rozstrzygnięć wyroku opartych na art. 29 § 3 i 4 kw.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uznał, iż brak jest podstaw do uwzględnienia apelacji obwinionego, choćby w części, i w całości utrzymał w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za bezzasadną.

Orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego znalazło swoje uzasadnienie w treści przepisów art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art.119 k.p.w. i art.11 w zw. z art.21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.).

Dorota Maciejewska-Papież